

obč. zák. a § 14 knih. zák. tomu svědčí, že jen vtěleným úrokům právo zástavní přísluší. Že tento názor jest správným, tomu nasvědčuje i předpis § 217 čís. 2 ex. ř., který přece výslovně stanoví, že není-li rozdělovaná podstata plněním toho, co stanoveno bylo v § 216 ex. ř., ještě vyčerpána, obdrží z ní úhrady i smluvené neb zákonné úroky z knihovních pohledávek, pořadí kapitálu nepožívající, pokud mají právo zástavní, t. j. buď vtěleny jsou nebo zákonného zástavního práva požívají, kteréžto obmezující ustanovení by nemělo důvodu, kdyby úroky jako příslušenství sdílely s pohledávkou knihovní i jejího práva zástavního. Konečně mluví proti názoru nižších stolic také platný systém veřejných knih, jehož základní zásady publicity a speciality, neméně i bezpečnost reálního úvěru, byly by nebezpečně zviklány, kdyby upuštěno bylo od požadavku v § 14 knih. zák. přesně vytknutého, že musí býti úroky vloženy a to s přesně udanou mírou jejich, by byly nadány zástavním právem, knihovní pohledávce příslušejícím.

Čís. 304.

Z toho, že strany byly v obchodním spojení a že jednotně bylo upomínáno o úhrnný peníz všech jednotlivých pohledaností, neplatí ještě, že tyto pohledanosti jsou jednotnou pohledávkou, rovnající se kontokorentní pohledaností.

(Rozh. ze dne 25. října 1919, R I 419/19.)

Firma B. byla v obchodním spojení s firmou C., odebírajíc od ní zboží. Jednotlivé dodávky byly jednotlivě a zvlášť fakturovány, fakturu opatřila firma C. pokaždé ihned doložkou o postupu fakturované ceny na banku A. a zaslala jí fakturu. Tak stalo se i ohledně dvou faktur, z nichž jedna zněla na 605 K 63 h, druhá na 834 K. O vyrovnaní těchto a jiných ještě fakturovaných cen, úhrnem 3447 K 16 h, koncem roku 1918 byla firma B. tímž dopisem upomenuta. Poněvadž shora řečené dva fakturované obnosy zůstaly nezapraveny, podala banka A. na firmu B. u okresního soudu dvě samostatné žaloby, jednu na 605 K 63 h, druhou na 834 K. Okresní soud spojil oba spory k jednotnému projednávání. Žalovaná firma vznesla včas námitku věcné nepřislusnosti, odůvodňující ji tím, že obě pohledávky, pocházejíce z téhož obchodního spojení a byvše jednotně upomínány, jsou v pravdě touž pohledávkou, kterou však, ana 1000 K převyšuje, nutno uplatňovati na sborovém soudě první stolice. Procesní soud námitku zavrhl, poněvadž jde o pohledávky, jež povstavše v různý čas, jsou jedna každá pohledávkou samostatnou. Rekursní soud námitce vyhověl, uváživ, že pohledávky vznikly sice v různé době, že však v uzávěrce koncem roku 1918 pozbyly samostatnosti, stavše se součástí jednotné pohledanosti, pročež jest nepřipustno, by tato jednotná pohledanost tříštěna byla na dílce a touto cestou věc vylučována byla z druhé příslusnosti sborového soudu, kam dle své podstaty náleží.

Nejvyšší soud obnovil usnesení první stolice.

D ů v o d y:

Stanovisko rekursního soudu bylo by správným, kdyby mezi spornými stranami byl poměr kontokorentní. Takový poměr nemůže však býti založen již pouhým poskytnutím úvěru mezi obchodníky. Dle tvrzení žalob, jež nebyla v odpor vzata, postoupila firma C. žalobkyni každou z obou zažalovaných cen trhových za zboží, žalované straně dodané, doložkou, ihned na fakturu připojenou. Již tato okolnost vylučuje možnost, by zažalované pohledávky byly vzešly v samostatnou pohledávku kontokorentní firmy C., i kdyby s touto žalovaná v delším obchodním spojení stála. Mimo to žalovaná strana ničím neprokázala, že mezi ní a firmou C. založen shodnou vůlí stran poměr kontokorentní, čehož by bylo třeba, by pohledávky zažalované pozbyly samostatné povahy a přešly v pohledávku jednotného salda kontokorentního. Třeba nebylo potřeba, by tato shodná vůle vyjádřena byla smlouvou formální, stačí zajisté, když jest zjevna z konkludentních činů, na př. vzájemným zasíláním uzávěrek obchodních ročních, nebo pololetních, v nichž účtuje se z pozůstávajícího salda a z úroků, v něm započtených, nový úrok od začátku účetního období a že druhá strana bez námitek výtah z kontokorenta přijme a tím mlčky souhlas projeví a pod. Než pouhá jednotná upomínka, jak ji žalovaná na prokázání poměru kontokorentního uvedla, nestačí, neboť z té přece neplyne, že upomínající strana chtěla považovati úhrnně naznačenou částku za pohledávku jednotnou ze salda, tedy jinakého právního důvodu a že druhá strana, upomínaná, s tím souhlasila, když nejen není v upomínce nic takového vyjádřeno, nýbrž ani z ní nevyplývá, že v částce zaúčtovány jsou i úroky do 31. prosince 1918, z jednotlivých trhových cen dospělé a že by se od 1. ledna 1919 celý úhrnný obnos cen včetně úroků, tedy nyní v celku dále úrokovati obmýšlel a žalovaná s tím souhlasila. Jelikož tedy žalovaná ničím neprokázala, že zažalované pohledávky trhových cen ztratily samostatné své povahy, přeměněny byvše v pohledávku kontokorentní, jeví se právní posouzení případu rekursním soudem právně mylné, vznesená námitka nepřislušnosti dovolaného soudu neodůvodněnou i slušelo naříkané usnesení ke stížnosti žalobkyně změnití a usnesení stolice první obnoviti.

Čís. 305.

Spor o knihovní vklad nezapsaného ještě práva zástavního nelze knihovně poznamenati.

(Rozh. ze dne 29. října 1919, R I 413/19.)

K žalobě o vklad zástavního práva na nemovitosti knihovně zapsané, povolila první stolice poznámku, že o vklad zástavního práva vede se spor. Rekursní soud zamítl žalobcovu žádost o knihovní poznámku, odůvodniv své rozhodnutí takto: Za poznamenání sporu lze podle §§ 61, 69 a 70 knih. zák. žádati jen tenkrát, když někdo, jsa poškozen na knihovním svém právu nějakým vkladem, odpírá tomuto vkladu z důvodu neplatnosti sporem, aneb když někdo domáhá se za-